

Amb el President Puigdemont

La victòria republicana, en les eleccions europees del 26 de maig, encapçalada per la candidatura del President Puigdemont, serà una notícia que donarà la volta al món en un microsegon. L'opinió pública global i els dirigents polítics d'arreu, la seguiran ben atentament i en trauran les conclusions corresponents. La victòria electoral, combinada a més amb l'escàndol del judici a Madrid, que cada dia que passa, es fa més gran, generarà un efecte tsunami que el govern espanyol, no podrà aturar de cap de les maneres. Si a més, hi afegim el triomf en les eleccions a la Cambra de Comerç, que ha trasbalsat de dalt a baix i d'esquerra a dreta a tota l'espanyolada, i la més que probable victòria a la immensa majoria de municipis de llistes republicanes, començant per la capital, Barcelona, es dibuixa un escenari ideal per a donar el cop de gràcia definitiu. La tempesta perfecta.

Les imatges de la tornada d'en Jami Matamala, abraçat per centenars de persones, no només va omplir d'emoció. També van esdevenir les imatges que més aviat que tard, es repetiran, corregides i augmentades, fins i tot multiplicades al quadrat o al cub, quan tornin els exiliats, amb una victòria internacional sota el braç, que també forçarà, n'estic convençut, la sortida dels presos i les preses. Catalunya i Europa exerciran una pressió impossible de resistir per Espanya. Així de clar.

Per altra banda, la recuperació de la majoria parlamentària independentista, dibuixa un escenari que només pot ser modificat si una determinada força política opta per forçar unes noves eleccions cap a la tardor o a l'hivern.

Per això és tan important que els milions de patriotes que portem anys mobilitzant-nos, diguem molt clar als partits, i concretament a un, que la unitat fa la força. Que els vots de les eleccions de la primavera indiquen el camí: unitat amb el lideratge del President Puigdemont, acompanyat de la resta de caps polítics, reprenent

la iniciativa allà on va quedar el mes d'octubre del 2017.

I tot això, perfectament sincronitzat amb la dimensió internacional, la que verdaderament ha ajudat a seguir endavant. Waterloo, Estraburg, Luxemburg, i naturalment, Brussel·les, seran les fites que marcaran el camí les properes setmanes i mesos.

En aquest context, el paper a jugar del Consell per la República, serà, no cal dir-ho, fonamental. Un organisme totalment al marge de la legalitat espanyola. Amb un component tecnològic que farà impossible el control dels aparells d'intel·ligència espanyols, sense «Tàcitos» que valguin, que arribarà a les més altes instàncies polítiques i mediàtiques mundials. Serem una e-república, a l'alçada de països com Estònia, Suïssa, Islàndia, Irlanda, que han protagonitzat en els darrers anys, veritables gestes democràtiques. No en tinc cap dubte.

Vull demanar a tots els catalans i a les catalanes de la Franja de Ponent, de les Illes, del País Valencià i del Carxe, que es mobilitzin en les urnes, i que votin la candidatura del President Puigdemont. Hem de ser tots i totes que hem d'empènyer cap a la victòria. Sempre he considerat que la victòria alliberarà al 60% de la Nació Catalana, però restarà encara un 40% a mercè d'un espanyolisme venjatiu, i no ens podem desentendre, més enllà del fet que gaudiran de la ciutadania catalana, si així ho volen.

Finalment, goso fer una crida als demòcrates espanyols, que també n'hi ha, encara que sovint semblen engolits per l'espiral del silenci. Cal que tingueu clara una cosa: allò que fa més mal al *deep state* espanyol, és el vot a Carles Puigdemont. D'això no n'hi ha cap mena de dubte. De manera que, si voleu que el vostre país avanci cap a una democràcia madura, heu de votar-lo, perquè la Independència de Catalunya, serà la veritable porta que s'obrirà per acabar amb el règim borbònic, postfranquista encetat amb la Constitució de 1978.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Independència, república i classes
per Josep Felip

PÀGINA 2

Feina feta no fa destorb
per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

Jo acuso
per Teresa Casals

PÀGINA 4

Municipals i europees
per Pilar Altarriba

PÀGINA 5

Dignitat
per Albert Aragonès

PÀGINA 6

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Independència, república i classes

Reflexionava Abraham Lincoln sobre la idea de la igualtat recordant Euclides i la seva afirmació que dues coses iguals a una tercera són igual entre si, tot afirmant que la igualtat és la base de qualsevol relació, sigui individual o col·lectiva. Continuava Lincoln afirmant que sense igualtat no hi pot haver cap tipus de relació justa. Immediatament feia una segona pregunta-reflexió: Estem cadascú de nosaltres preparats per l'època en que ens ha tocat viure? Aquí no hi donava resposta, es limitava a manifestar que les persones naixem com animals distorsionats i inadaptats i que depèn de moltes circumstàncies que puguem sobreviure, una d'aquestes circumstàncies era que a partir de la igualtat, tinguéssim els mateixos drets i obligacions a la vegada que sostenia que la ignorància és el pitjor enemic de la mateixa humanitat.

Quan la pregunta de si totes les persones tenien el dret a ser iguals es va plantejar al Congrés de representants (Diputats) per part dels esclavistes del Partit Demòcrata, el cap de la minoria radical republicana Thaddeus Stevens (un home de reagrupament, ben segur) va contestar, amb retranca, que no creia en la igualtat entre totes les coses i persones, que únicament defensava la igualtat davant de la llei en un món on totes les persones han de néixer lliures i iguals, que ningú pot ser privat de la seva llibertat si no és davant un judici just en tribunals independents en el marc d'un govern del poble, pel poble i per el poble tal com ja havia dit el mateix Lincoln (un altre reagrupat) a Gettysburg.

Els republicans americans van governar sota els principis i mestratge de Lincoln del 1860 fins el 1902 (46 anys), amb un interregne de vuit anys. Els Estats Units d'Amèrica amb tots els "ets i uts" que vulgueu, gràcies a la idea d'igualtat davant la llei i de llibertat individual com màxima inqüestionable van convertir la seva nació en la primera societat del món..., en tots els

sentits; en llibertat, justícia, drets, oportunitats i riquesa tant individual com col·lectiva.

Davant el marxisme, i la seva proposta de lluita de classes per superar la desigualtat i la pobresa, s'alça una proposta diferent i guanyadora que no és d'altra que la idea de govern Republicà fonamentat en la llibertat i la igualtat davant la llei com a base de l'estructura social (llibertat, igualtat i fraternitat).

La bona intenció del marxisme i del pseudomarxisme falla, ha fallat sempre, per la subordinació, quan no negació, de la llibertat individual davant de l'interès del comú que determina l'estat i que s'acaba constituint en un tòtem davant l'individu i de la suma d'aquest individu, és a dir; la nació.

El problema dels independentistes d'esquerres és que com marxistes o pseudomarxistes en el fons no confien en l'individu, en l'exercici de la seva llibertat individual i, de bona fe, anteposen aconseguir drets i llibertats a partir de la tutela de l'estat i de la mateixa lluita de classes, en darrera instància, a l'alliberament individual i nacional. Els nacionalistes pensem que per aconseguir l'alliberament nacional i individual cal en primer lloc de forma inqüestionable ser una república independent...; sigui a Catalunya, a Estònia, a la Índia o al Congo.

A Catalunya tots els independentistes coincidim en un primer anàlisi; amb l'estat espanyol, que és un estat monàrquic constituït i hereu del franquisme i que maquilla la seva naturalesa amb concessions de democràcia vigilada, no plena, no hi ha igualtat davant la llei i sobretot no hi ha respecte per les minories nacionals estructurades com la catalana. L'esquerra espanyola ha renunciat a la república, ha renunciat a la idea de govern del poble pel poble i per al poble i considera que negociant i gestionant les engrunes que els hi deixa la monarquia espanyola poden estructurar una societat lliure i justa:

Error, greu error..., i l'esquerra catalana, independentista (ERC) o sobiranista (comuns) - del PSC ja no cal dir res - cau en el parany i considera que primer són les lluites socials que els drets nacionals (autodeterminació). El resultat és que conscientment o inconscientment viuen en un permanent "aggiornamento" dels drets nacionals i, en particular, del primer dret que no és d'altre que l'autodeterminació, autoexcusant-se en arguments com ara ampliar la base... I quan tinguem ampliada la base, aleshores com ara, toparem, com sempre, amb el plantejament de la monarquia espanyola que, reiterem, no és d'altre que negar els drets nacionals de Catalunya..., i així fins l'infinit.

L'1-O i el 3-O varem guanyar, i el 27-O el poble de Catalunya a través del seus representants va declarar la independència..., i es tornà a guanyar en les eleccions al Parlament al desembre. Quantes vegades haurem de guanyar?

En la campanya actual per les europees i en particular per les municipals, i en especial a Barcelona i les ciutats del cinturó, els sobiranistes d'esquerra per mantenir o guanyar el govern han de deixar de costat el debat independentista i centrar-se en el mal anomenat debat social.

Lincoln no va dubtar en mantenir i guanyar en una lluita fratricida al que el van portar aquells que consideraven que les persones no són iguals davant de la llei i que no van respectar el principi democràtic del mandat popular, que no van respectar la República.

Aquí som tots tant democràtics i rucs que esperarem pactar un referèndum d'autodeterminació, que no arribarà mai, senzillament perquè una monarquia, mai, mai, possibilitarà instaurar una república..., ni espanyola i, ni sobretot, catalana.

Josep Felip

Feina feta no fa destorb

Tal com diu l'Alcaldeessa de Vic, l'Anna Erra, actualment "Vic és una ciutat diversa, culta, heterogènia i molt viva, dinàmica, molt capaç d'avançar i millorar". Aquesta és la població que l'equip de govern ens vam trobar i, per això, hem treballat intensament aquests quatre anys, perquè la nostra ciutat ofereixi oportunitats a tothom i continuï sent un referent a seguir.

Quatre anys se'ns han fet curts, han estat intensos, crec que hem fet molta feina, però ens ha faltat temps per a embastar algun projecte. Malgrat tot, estem molt orgullosos del què hem fet, ja que hem acomplert un 88 % del nostre programa electoral redactat al 2015.

Hem treballat de valent per aconseguir una ciutat saludable i, en aquest sentit, hem aprovat un nou Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) que projecta, planifica i ordena una ciutat inclusiva, saludable i sostenible. Hem generat el nou Pla de l'Esport (el Vicactiva't) amb l'objectiu de fomentar la pràctica esportiva per a tothom. S'ha aprovat el Pla d'Acció Ambiental que planifica els objectius i les accions a desenvolupar en l'àmbit del medi ambient per als propers 10 anys. Hem construït dos aparcaments dissuasius gratuïts a dues de les entrades de la ciutat amb una capacitat de 280 places.

I tot això ho hem fet sense oblidar-nos de les persones. Per això hem projectat una nova biblioteca i li hem posat el nom de Pilarín Bayés, nom elegit pels ciutadans que han participat en un procés participatiu. També hem iniciat un nou programa educatiu sobre arts escèniques, en col·laboració amb l'Institut del Teatre, adreçat a tots els alumnes dels centres de primària i secundària de la ciutat. A més, s'han creat tres produccions musicals pròpies (Mikado, El club dels poetes morts i Grease) en col·laboració amb l'Atlàntida (el nostre gran complex cultural), l'Escola de Música i el Conservatori, amb alumnes de secundària com

a protagonistes. Hem iniciat el projecte Cultura i Alzheimer, que desenvolupa propostes culturals per a persones amb demència. S'ha elaborat el nou Pla Local de Joventut 2017-2020 amb 123 propostes pensades i adreçades a la joventut, hem esdevingut Vic, ciutat refugi, i hem col·laborat en 7 projectes de cooperació internacional. També hem impulsat el projecte Vic, Ciutat Cuidadora, que té per objectiu acompanyar les persones en el tram final de la seva vida.

També hem treballat per que la nostra ciutat fos assequible i amb serveis de qualitat, per aquest motiu hem enderrocat una gasolinera i hem urbanitzat i reurbanitzat carrers, rambles i places, establint zones de velocitat 20 i 30, ha calgut ampliar voreres, fer-les accessibles i unificar i enllaçar els carrils bici. També hem ampliat i condicionat la zona d'autocaravanes. Una altra cosa: hem posat en marxa el VicWiffi, un servei de wiffi gratuït en set punts de la ciutat, inclosos els pavellons esportius.

Creiem també en la ciutat del coneixement, per això, s'ha ampliat l'oferta docent de la nostra universitat engegant la nova Facultat de Medicina a la Universitat de Vic-Universitat Central de Catalunya durant el curs 2017-18.

També hem demostrat que estem pel progrés econòmic, i en aquest sentit hem donat subvencions a les empreses per facilitar la

contractació de joves menors de 30 anys i de dones majors de 45 anys. Hem creat una borsa de treball de joves de la ciutat per tal que puguin treballar a les fires i esdeveniments de la ciutat i hem organitzat cinc fires noves a la ciutat.

Hem estat pioners en implementar la transparència. Cada any hem obtingut el 100% en el compliment dels indicadors del Segell Infoparticipa que concedeix la UAB i que avala la qualitat i transparència de la comunicació pública. S'ha modernitzat l'administració i l'hem ajustat a les necessitats de la ciutadania. I sobretot, estem molt orgullosos d'haver gestionat eficientment els recursos econòmics, tancant tot els exercicis pressupostaris amb superàvit que posteriorment hem reinvertit en millores per a la ciutat.

Per finalitzar, però per això no menys important, ans al contrari, hem generat diversos espais i processos de participació ciutadana per donar veu a la ciutadania, com els pressupostos participatius per barris i diferents plans local sectorials.

Hem fet molta feina, sí, però encara en tenim molta més per fer. Tenim nous i ambiciosos projectes a dur a terme, però disculpeu-me, això ... serà un altre article de *La Veu*.

Josep Ramon Soldevila

Jo acuso

Avui hem assistit a un espectacle que hauria de fer caure la cara de vergonya a tots aquells que es diuen demòcrates. Cinc homes innocents han recollit les seves credencials, que els acrediten com a senadors o diputats de l'estat espanyol. Cinc homes que han rebut el vot de centenars de milers de ciutadans que han depositat en ells la seva confiança perquè els representin. Jo sóc una d'aquests ciutadans i he hagut de suportar veure com arribaven escortats per policies com si fossin uns malfactors. Centenars de milers de catalans no perdonarem mai el patiment que un estat malalt d'odi i de sed de venjança els estar fent passar a ells, les seves famílies i a tots nosaltres.

Aquests homes han estat votats per tots aquells que coneixem la seva trajectòria, perquè els considerem honestos, perquè sabem que seran fidels a la paraula donada i perquè compartim els seus objectius polítics. Aquests cinc ciutadans es van presentar a les eleccions amb un programa electoral que explicava exactament quines eren les seves intencions polítiques i ningú no va oposar-s'hi. Estan sotmesos a un judici injust, però el Tribunal no ha dictat sentència i, en qualsevol país civilitzat, prevaldria la presumpció d'innocència, però *Spain is different*.

Ni el senyor Iceta ni el seu partit no han entès perquè no vam avalar el seu nomenament com a possible president del Senat espanyol. I diuen que és llest, el senyor Iceta. És ben senzill. El senyor

Iceta és de la colla del 155. I es manifestava ben cofoi amb en Rivera, l'Arrimades, l'Albiol i el desinfectador i actual ministre d'Exteriors en funcions. I no només això, que ja és prou significatiu. El que més va doldre als catalans és l'actitud de menyspreu contra la situació dels presos i dels exiliats. Hem hagut de sentir reiteradament i encara ho sentim que el nostre president a l'exili, MH senyor Puigdemont, és «un fugado de la justícia», doncs ja es poden anar preparant perquè hauran de suportar els milers i milers de vots que Puigdemont, Comín i Ponsatí rebran el proper dia 26.

I, als nostres representants a Europa no els podran humiliar, no els podran tancar a les seves presons, no els podran sotmetre a un judici on els testimonis de l'acusació no tenen límits mentint (perquè potser els jutges no saben el que va passar el dia 1-O, però nosaltres sí que ho sabem. Nosaltres hi érem) i els testimonis de les defenses se'ls

fa callar quan parlen de les seves sensacions. El guàrdies civils es queixaven que els havien torçat un dit, pobrets, i patien molt perquè les iaies se'ls miraven amb cara d'odi, però a més de mil catalans ens van ben estomacar, a alguns ciutadans la policia se'ls va pixar a sobre i fins i tot algú va perdre un ull per una pilota de goma, l'ús de la qual està prohibit a Catalunya.

Serà molt difícil refer ponts. S'han equivocat i persisteixen en l'error. Primer de tot hem de passar comptes de tot el que ha passat. Volem justícia i estic convençuda que la trobarem a Europa. Espero amb il·lusió el proper diumenge per poder depositar el meu vot per Puigdemont, Comín i Ponsatí que, per alguns són fugats de la justícia i per a mi són garantia que ben aviat es faci justícia.

Teresa Casals

Municipals i europees

Falten uns dies per les eleccions municipals a Catalunya, el panorama que se'ns presenta al Cap i Casal del nostre país, és entre les diferents formacions que la formen, molt igualitari. Cada partit pot sortir guanyador, lluitant amb les armes que té a la mà. Més diners per publicitat, més recursos per sortir als mitjans de comunicació, digues-li audiovisuals, en paper etc. I un altre de nou que s'imposa cada cop més: les xarxes socials. Qui ho sàpiga aprofitar, guanyarà molts més vots que els que no ho fan. És així de senzill. No solament visites als centres socials, o als mercats o a festes dels barris, o enganxades de cartells, a tort i a dret, també son necessàries les xarxes socials. Tenir un o una cap de cartell amb "pedigree" és fonamental, però a més a més, ha de tenir recursos lingüístics per captivar al personal.

A Barcelona, els diferents partits que ja estaven a l'Ajuntament, estan freqüentment a les primeres posicions. És com una cursa. La Colau no pot presentar cap feina reeixida en els seus quatre anys de mandat, però sap convèncer al seu electorat, promentent fer allò que sap que no farà. Esquerra Republicana, ha canviat al seu cap de cartell per un nom, Maragall, que té història a l'Ajuntament amb els Jocs Olímpics del 92, i els socialistes no han canviat res de l'equip anterior, però se

senten forts per assolir un nombre important de vots, gràcies al vent favorable que bufa des de Madrid.

Junts per Catalunya, que a les últimes eleccions, amb les sigles de Convergència, va treure 10 regidors, ha canviat de dalt a baix, tant el nom de la formació, com quasi tot l'equip que l'integra. I amb Quim Forn al davant com a peça clau, tant per la seva vàlua quan estava a l'Ajuntament, com pel fet d'estar injustament empresonat. També compten amb Elsa Artadi, amb Neus Munté i Ferran Mascarell, que sobretot la primera, té la presència necessària per poder arrancar el vot de sota de les pedres.

Però hi ha subjectes nous en aquesta disputa per l'alcaldia. Per fer un Ajuntament encara més independentista, és present a Jordi Graupera, de la mà de l'ANC, que gràcies

a les xarxes socials, traurà un bon resultat. No té els mitjans de comunicació com els altres, ja que la seva formació és nova i segons la llei no ho pot tenir. Però s'ha bellugat en tots els mitjans de que disposa. També parlaré de Manuel Valls, però poc, ja que com en Bou del PP, o la CUP, ho tindran cru, per treure algun regidor, segons el meu entendre.

Com sempre, la pena és de no haver anat junts, tant en les municipals com en les europees, és dir, en tot el ventall independentista, ja que els vots de Graupera, trauran vots a Junts X Cat, a ERC i a la CUP. Però sempre ens quedaran les aliances finals. És a dir tot està per decidir.

Pilar Altarriba

Dignitat

És la paraula que em surt quan veig per televisió en Josep Rull, en Jordi Turull, en Quim Forn, en Jordi Sànchez, en Raül Romeva, n'Oriol Junqueras i les ara oblidades Carme Forcadell i Dolors Bassa. Sense oblidar en Jordi Cuixart. Oblidades ja que elles no s'han presentat a cap elecció i segueixen tancades a la presó, sense ser cap focus mediàtic a l'igual que en Jordi Cuixart. Dignitat perquè no s'han rendit, no han renunciat en cap moment als seus ideals ni s'han penedit del perquè estan tancats a la presó des de fa tant i tant de temps. Dignitat és veure'ls per la televisió o en els mítings polítics, fermes, cansats però incansables, sense renunciar, lluitadors irreductibles!

D'aquí un temps, tots esperem que sigui breu, sortiran d'aquesta ignominiosa situació i tornaran a ser els mateixos. Però aquest temps tancat

no haurà estat en va. Hauran demostrat al món com és realment l'estat espanyol. Molts ja sabem que reaccionaria així. Senzillament perquè un estat no el canvies d'un dia per l'altre, ni d'un segle per l'altre. España sempre ha estat i serà igual de repressora i antidemocràtica. Sempre serà arcaica, vella, naftalina, patètica, carca, antiga, egoista, prepotent, milhomes, creguda, caragirada, galifardeu, fatxa i fatxenda, llefiscosa..... i em quedo curt.

Els reagrupats sabem que mai canviarà España, mai. I que, per molt que algú vulgui, mai canviarà. Només hi ha la solució de marxar, de marxar ja!. Ara no cal cap coitus interruptus, cap tipus de negociació. Ara més que marxar tenim la obligació de fugir d'aquest estat, utilitzant el sinònim d'estat per no dir una altra cosa. Hem tingut la

oportunitat de fer-ho, hem tingut el moment i hem tingut la gent preparada per fer-ho, per marxar. Però els nostres polítics no han estat a l'alçada. Ara es poden redimir. Potser esperen a la sentència del suprem, però aquesta no serà benèvola. Hem de marxar com més aviat millor.

Hem de marxar ja!!!!. Si volem un país lliure per els nostres fills, la única solució és implementar la república catalana. Em nego a deixar viure als meus fills en un estat com l'espanyol. Els fills es veuran obligats a marxar, i jo no vull que marxin. Vull que puguin viure en un estat lliure, una Catalunya independent, i a Reagrupament seguirem treballant per a què això passi.

Albert Aragonès

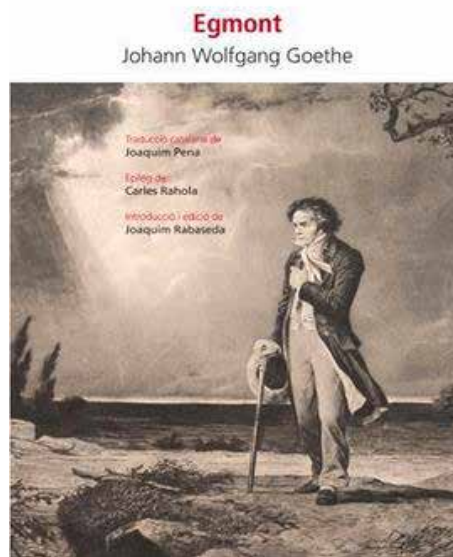
Egmont i Orange; Junqueras i Puigdemont

Johann Wolfgang Goethe, *Egmont*, traducció catalana de Joaquim Pena, Girona: Curbet Edicions, 2019.

Als 80 anys de l'assassinat de Carles Rahola, afusellat pel règim franquista el 15 de març de 1939, és oportunitatíssima la reedició de la versió catalana de l'obra dramàtica *Egmont* de Johann Wolfgang Goethe. L'obra és coneguda sobretot per la meravellosa música del genial Ludwig van Beethoven, particularment, la seva obertura. Ara bé, el text de Goethe té molt interès i una gran vigència per la denúncia de la tirania i la defensa de la justícia i les llibertats nacionals. L'edició catalana, a cura de Joaquim Rabasseda, aprofita la traducció que en va fer Joaquim Pena l'any 1937. A més, incorpora, com a epíleg, un text del mateix Rahola, que comenta el darrer concert de la desapareguda Orquestra Simfònica de Girona (amb la República, Girona tenia Simfònica!), que va tenir lloc durant la guerra iniciada pel general Franco.

Un text que aplega Beethoven i Goethe ha de ser interessant per força. De la relació d'aquests dos grans personatges, n'hi ha una llegenda que conta que, mentre passejaven, van coincidir amb l'emperador. Davant d'aquest fet, els dos genis alemanys van tenir un capteniment diferent, molt revelador. Goethe es va fer enrere i va fer una salutació de respecte; en canvi, Beethoven va continuar endavant dret sense vinclar-se tot dient al seu company: "–No els hem de fer pas reverències, a ells. En tot cas, han de ser ells que facin reverències davant dels grans homes." Sens dubte, Beethoven té una actitud que ara ens captiva més, perquè ell és més a prop de la modernitat.

Pel que fa a la història, esgarrija

pensar que una obra que tracta sobre uns esdeveniments al Flandes del segle XVI presenti tantes connexions amb la situació catalana actual. El comte d'Egmont, tot i els consells de Guillem d'Orange, decideix continuar a Flandes, malgrat l'amenaça que suposa l'arribada del Duc d'Alba amb l'objectiu d'incrementar la repressió. Egmont es considera lleial al rei espanyol i intenta dialogar amb el duc d'Alba per fer-li veure que la política de la monarquia espanyola és errònia. Serà empresonat i, posteriorment, decapitat. Orange, per la seva banda, decideix marxar abans de ser detingut i, més tard, iniciarà una lluita que acabarà suposant l'expulsió de la corona espanyola del país. Salvant les distàncies històriques i geogràfiques, és esfereïdora la similitud d'Egmont amb Oriol Junqueras, d'una banda, i la d'Orange amb Carles Puigdemont, de l'altra. Ara bé, encara hi ha més circumstàncies equivalents, el rei espanyol que dominava Flandes era un altre Felip, el segon, que fins i tot té el mateix nom que el desprestigiat Borbó actual que va mostrar el 3 d'octubre de 2017 les seves

concepcions autoritàries.

El drama conté molt belles paraules de Goethe, tot i que també s'hi troben alguns defectes que el pas del temps deixa en evidència. Per exemple, el personatge de Clara, l'enamorada del comte d'Egmont, és una romanalla romàntica que resulta, com a mínim, forçada. En canvi, retrata molt bé els personatges principals i destaca l'interessant diàleg que l'autor imagina entre Guillem d'Orange i el comte d'Egmont. Orange es mostra cautelós i astut:

Tinc motius per a témer un daltabaix. El rei ha obrat llarg temps segons determinats principis; ara se n'adona que amb aquests no en sortirà pas; doncs què més probable, sinó que tracti de cercar un altre camí? (89)

Egmont, però, es manifesta excessivament confiat i passiu:

No, Orange, açò no és possible. Qui gosaria posar la mà damunt nostre?... Tancar-nos a la presó fóra una empresa vana i infructuosa. No, ells no s'atreveixen a aixecar tan alta la bandera de la tirania. La ventada que escamparia pel nostre país aquesta nova, faria abrandar un incendi formidable. (91)

El 24 de febrer d'aquest any, gràcies a diversos activistes i a la Comissió de la Dignitat, es va "ressuscitar" l'Orquestra Simfònica de Girona i es va portar a escena *Egmont* al Teatre Municipal de Girona. Fou un bell i merescut homenatge a Carles Rahola. Amb les paraules de Goethe, el comte flamenc adverteix al duc d'Alba sobre la inutilitat de la repressió del poble flamenc: "Són homes fermes i inflexibles! Podeu oprimir-los, però no suprimir-los". Al cap de 80 anys de l'assassinat de Rahola, l'Estat espanyol continua oprimint la voluntat de llibertat dels catalans, però tampoc no ha pogut suprimir-la.